

Entrevista a Manuel Rivas, mà dreta de García Damborenea al País Valencià

"Garcia Miralles és la reina mare"

Va ser el tresorer de les finances del PSPV-PSOE fins el dia que es va col·locar en una candidatura alternativa.

P arlar d'ideologia al partit fa riure, ¿no?

—Besteiro va dir que si al partit oblidàvem els principis i abandonàvem les idees, podríem convertir-nos en un club d'amics. Contra això hi ha molts socialistes. Al PSOE la ideologia es va perdent a mesura que vas pujant l'escala dels organismes.

—Han canviat molt les coses.

—Sí, sobretot han canviat el debat ideològic pels quefers propis de gestors administratius. Això ha de sanejar-se.

—Però esteu de sort perquè el Document 2000 revitalitzarà la ideologia perduda del partit, ¿no?

—Ha, ha ha.

—Es un dossier teòric amb una estratègia formidable.

—Ningú té el dret a tenir el partit com si fóra una possessió personal, un cortijo... Ha de ser un instrument de la societat, no d'uns quants. El Programa 2000 és una justificació. Aquest programa no és tant. Per començar té una gran mancança: no compta amb un programa per a aquesta societat i per a la democràcia interna. Està coix per al futur, perquè abans de tot hem de parlar de la reconstrucció i la regeneració d'aquest partit.

—Molts experts en socialdemocràcia i inclús ex-amiguets de Ceausescu l'aplaudeixen a rabiar...

—Respecte profundament la figura de Santiago Carrillo. El que passa és que em fa una certa pena... És una cosa trista i no vull comentar res... Allò ben cert és que hem malgastat l'oportunitat de fer l'experiència més boni-

ca que ha tingut qualsevol classe dirigent en qualsevol país. Hem estat incapaços de generar il·lusió. Per això diem que el programa del 82 està inconclòs, incomplet.

—Democràcia Socialista ho té molt difícil. L'aparell ha mostrat un gran rebuig a l'existència del vostre corrent i l'expulsió és pràcticament segura.

—Crec que no hi haurà expulsió. L'executiva federal no té competències estatutàries per a dissoldre el nostre corrent, i tampoc per a reconèixer-lo o autoritzar-lo. Els nostres estatuts interns diuen com es crea un corrent, però no qui ha de permetre-ho. Ens han vist com un cavall de Troia, com un partit dins del partit, com a traïdors, com a deslleials... quan, realment, la nostra militància és històrica, amb molts anys d'amor al partit... Inclús d'afecte a la seua direcció, que, nosaltres, sí que reconeixem... El que no fem és reconèixer-li competències no marcades en les nostres normes. Però és que ells confonen constantment, i diuen que no assumim la seua direcció... I clar que assumim, ¡assumim!... Ací s'està jugant per la vida i la dedicació de molts companys que durant molts anys hem estat a l'esquerra d'aquest país, que hem fet possible que al 82 guanyara el partit, la majoria amb càrrecs de molta responsabilitat, sorgits de la mateixa majoria... Gent honesta que, acceptant les resolucions dels congressos, no estem d'acord amb l'actual partit i volem canviar-lo. Necessitem un partit amb una altra forma de

fer política i on es pugui fer crítiques sense temor als inquisidors de torn.

—Ricardo García Damborenea sembla disposat a tot, a pesar de l'expedient disciplinari que té obert pels governants de Ferraz-Madrid. No obstant això, el vostre portaveu encara confia bastant en un gir propiciat pel mateix president de la Moncloa. Li ho va comunicar en una carta no feta pública fins ara.

—Sí, exactament. Per expressió del corrent Ricardo li va escriure una carta a Felipe González que no és la que coneixeu els mitjans de comunicació sinó una altra de molt més íntima, dient-li la necessitat i pregant-li perquè siga ell qui encapçale la renovació del partit. I que si ell ho fa, fa això, el corrent es dissoldria. Però, ¡clar!, com que no ho fa, sinó tot el contrari... emmordassar les crítiques, lluitar contra la democràcia interna... És una cosa molt seriosa. Estem tractant no sols de la vida d'un corrent sinó del sentit de la democràcia, de la columna vertebral de la vida cívica que són els partits.

—¿Però que Felipe González se situe al cap de la renovació és demanar poc més que un miracle!

—¿No, demanar un miracle no!... ¡El secretari general en té l'obligació, i si ha de trencar-se un braç que se'l trenque, que se l'esquinca! Altes líders socialistes europeus ho han fet. Per exemple, Willy Brandt, qui va dur la renovació al SPD tenint molta més edat que Felipe González. De moment, per a l'

Espanya del 2000, ¡que vagen i descansin! Són molts anys els que porta el mateix clan sevillà manant en aquest partit. Seria molt bo, molt bo, que tornaren a Andalusia. Tenen molta feina a fer allí. Andalusia és molt gran.

—Però sempre heu dit que Felipe era la dreta política i econòmica del partit.

—No li parlem a Felipe González, sinó al secretari general del partit. Felipe pot ser tant el dirigent d'una dreta econòmica progressista com el regenerador del PSOE. Té qualitats per a les dues coses.

—I comandament.

—Sí, sí, sí. Felipe és un home que coneix l'esquerra. Ara, sens dubte hauria de partir-se, i això li costaria greus dolors a nivell personal. Ara, tot líder ha de saber quan ha de fer-ho.

—Hauria de desfer-se d'un cert equip.

—Hauria de renovar tot el seu equip.

—¿Quins, per exemple?

—El partit no pot funcionar com una guàrdia de corps. El partit ha deixat d'entendre's amb la societat i els mitjans de comunicació per la seua pètria directiva. S'imposen nous mètodes. L'esperit de llibertat i democràcia es troba arrelat a la societat, però no a l'actual organització. Aquesta gent ha de descansar. No es pot consentir que algunes persones de la direcció arriben a dir davant de funcionaris del partit que no es troben al PSOE sinó per Felipe González i Alfonso Guerra. Aquestes persones han d'anar-se'n. Al PSOE estem per un amor a la societat i al socialisme, no per a servir Feli-



"L'equip de Felipe González ha d'anar-se'n a Andalusia a ballar sevillanes".

pe i Alfonso. ¡Tota aquesta gent ha de ser enviada a prendre *finos* i a ballar sevillanes!

—*¿No teniu cap remordiment de consciència d'haver estat culpables del lent declivi social del partit? Vostès eren els troncos, els refundadors, els que el reimportaren de França...*

—Sent de la majoria, nosaltres hem estat crítics durant molts congressos. Volíem obrir el partit. Al PSPV-PSOE hem estat els únics que han propiciat debats al si de l'executiva.

—*¡Home! ¡També els companys d'Esquerra Socialista!*

—Però ES sempre acaba, més tard o més d'hora, pactant amb el poder, amb Joan

Lerma. El que passa és que nosaltres hem perdut congrés rere congrés, i hem patit la marginació, el rebuig de la validesa de les nostres tesis. I arriba un moment en què un home ha de fixar posicions...I més quan l'edat avança.

—*I va fixar posicions al costat del vice-secretari Cebrià Ciscar. I immediatament va quedar fulminat.*

—No, no, no, no.

—*Va participar en una candidatura alternativa al president i secretari general Joan Lerma i aquest va utilitzar un diari editat a Madrid per a eliminar-lo definitivament.*

—Jo he criticat tant Ciscar com Lerma, i això no es pot entendre ni es consent al PSPV. Mai es va intentar

respectar allò de respectable en cada família socialista. No han tingut la valentia de crear corrents d'opinió, però existeixen. Ací i en la majoria de federacions.

—Ciscar.

—Ciscar era un bon gestor i continua sent-ho, a pesar de trobar-se destacat a Madrid, un gran polític, amb una habilitat maquiavèlica. Però ha tingut el seu taló d'Aquil·les als pactes conjunturals amb el president de les Corts, que han estat sempre més perjudicials per a Ciscar que per a García Miralles. ¡El company Antoni García Miralles és molt de company!... Ha, ha, ha... Bé, Ciscar, en contra d'allò que alguns diuen, es reforçarà amb el seu pas per Madrid.

—*¿El company Antoni García Miralles escolta alguna vegada algú al partit?*

—No escolta ningú.. ¡s'escolta ell!. És un company d'una habilitat inaudita, inaudita. Hi ha poques coses firmades per ell, poques d'escrites i molt poques de fetes, però és l'amo, ¡la reina mare! L'únic que té el do de la veritat. És el millor, l'imprescindible!

—*¿El poder continua al carrer d'Albacete?*

—Avui dia és tan sols un lloc administratiu i burocràtic. Ací tot ho couen unes poques persones entre la Generalitat, les Corts i la Moncloa. La seu del carrer d'Albacete és molt poca cosa. Ací no es decideix ja res.

Ismael L. Belda